

Novine prihajajo vsako nedeljo. Cena: doma na skupni naslov 25 D., na posameznoga 30 D., v Ameriko tri dolare. Amerikanci dobijo za to ceno brezplačno i Marijin List pa Kalendar Srca Jezušovoga, domači naročniki pa kalendar za polovično ceno. Naročajo i plačajo se na uravnštvu v Crenšovcih. Prekmurje. Uredništvo je v M. Soboti.

Izdajateo: Klekl Jožef, vp. pleb. (nar. poslanec.

NOVINE

Glasilo Slovenske krajine

Oglase sprejema uredništvo, upravlštvo i tiskarna. Cena oglasov: cm² 75 par; 1/4 strani dobi 20, 1/2 strani 25% i cela stran 30% popusta za edno objavo. Cena malih oglasov je: do dvajsetipet reči 5 Din, više od vsake reči pol D. Med tekatom cm² 1.50 D., v Poslanom 2.50 D. Takso za oglaš plača uprava i da za vse oglaš od 5% do 50% popusta.

Rokopis se ne vračajo

Naša krajina za gimnazijo i univerzo.

V novi finančni zakon je prišao člen, po šterom bi se naj brisali ništerni oddelki naši univerz, kak tudi predlog naj bi bilo v celoj državi samo 80 popuni gimnazij. Zvedelo se je tudi, da ščejo po tom členu, ravno na ljubljanskoj univerzi ukiniti tehniško i medicinsko fakulteto. To je zdaj ešče samo predlog, v parlamentu je od toga ešče nišče nej gučao, nego či bi na to mi nika ne odgovorili, bi se za gotovo zgodilo, da bi prišlo to pred parlament i parlament bi sprijao. Tak bi se te ukinita na ljubljanskoj univerzi tehniška i medicinska fakulteta, po tem členu bi pa bila tudi ponovno v nevarnosti naša gimnazija. Med tisti 80 gimnazij namreč, kelko bi naj bilo samo popuni gimnazij v našoj državi, bi naša sobočka gimnazija gotovo ne prišla.

Zato se je zbralo preminočo nedelo na poziv ljubljanski visokošolcov, ljudstvo po celoj sloveniji, i je glasno povedalo, da nešče niti čuti od toga, da bi se pri ljubljanskoj univerzi samo za vlas obrnilo kaj na slabše.

Te poziv je prišao v našo Soboto komaj v petek. Naznani lo se je hitro vsem bližanjim občinam, naj pride ljudstvo v nedelo v Soboto, da pokaže tudi naša krajina, da razmi ka pomeni za Slovenijo univerza i ka za našo krajino naša gimnazija.

Veličastno zborovanje v Soboti.

Na te kratki poziv se je zbralo v nedelo v Soboti blüzi dve jezero lüdi i to po večini sami moški. Zborovanje je otvorio predsednik lokalnoga šolskoga odbora za gimnazijo, g. Jos. Benko, povedao je ljudstvu, za volo kakši vzrokov se vrši dnes to zborovanje i je dao reč prvomi govorniki g. sodniki dr. Farkaši.

G. sodnik je v obširnem govoru razjasno, da smo se mi zbrali dnes za to, da manifestiramo za našo univerzo, poleg toga pa tudi, da zahtevamo za našo krajino popuno osemrazredno gimnazijo. To gimnazijo pa naj plačuje država ne pa sobočka občina, kak to država šče, naj bi od petoga razreda više, nosila vse stroške sobočka občina. Mi plačujemo dosta i veliko dačo, zato tudi mamo pravico zahtevati, da nam država na račun naše dače plačuje tudi profesore na našoj gimnaziji. Razložo je ljudstvu, kak velkoga pomena je za našo krajino naša gimnazija i, da bi bila za nas strašno velka škoda, tak v kulturnom, kak gospodarskom pogledi, če bi država ne štela dati penez za našo gimnazijo.

Ljudstvo je živo pritrjevalo govorniki i po zvršenom govoru burno ploskalo. Za njim je začeo svoj govor naš urenik Franc Bajlec z reči:

Ka je za našo krajino naša gimnazija, to je za celo Slovenijo univerza v Ljubljani.

Da znamo, ka pomeni za nas naša gimnazija, je pokazalo naše ljudstvo, so povedale naše občine te, gda so nam obrvim pred dvemi leti odrezali od naše lepo se razvijajoče gimnazije sedmi razred. Ka pomeni za nas naša gimnazija, to so občutili siromaški stariši naši dijakov te, gda so se mogli tej seliti iz Sobotu v druge kraje, da bi lahko nadaljavali svoje včenje. Naša krajina je siromaška, zato pa doma ležej prenašamo stroške šolanja kak pa indri, doma, če nemamo penez, damo svojemi dijaki kolač krüha i je zadovolen. Či so pa naša deca v drugi mestaj v šoli, njim brez penez težko s kem drugim pomagamo.

Či ščemo meti ednok svoje domače šolane lüdi, šteri bole poznajo naše nevole i potrebe kak drugi, moramo meti doma svojo gimnazijo. Či ščemo, da nam zasije ednok lepše sunce tak v kulturnom, kak v gospodarskom pogledi, či neščemo, da bi se naša deca na veke klala po Slavoniji i Belji, te je pot i vüpanje k bogšoj bodočnosti, edino naša gimnazija. Ravno takši pomen, kak gimnazija za našo krajino, ma za celo Slovenijo

Univerza v Ljubljani.

V gimnaziji dobijo naši dijaki samo dober fundament za svoja višiša pozvanja. Či zvrši

osem razredov gimnazije i napravi maturo, s tem si je dijak pridobio dosta najpotrebnejšega znanja, nego v kaši posebni stališ se po tej šolaj ešče nemre prištevati. Zdaj se on ešče mora odločiti ka šče biti, kak to mi pravimo. Ali šče biti profesor, doktor, sodnik, duhovnik, fiškališ, inženir, živinozdravnik, za vsakši te stališ potrebno znanje, si mora dobiti dijak, šteri je zvršo osem razredov gimnazije, komaj na univerzi.

I skoro ravno to, ka je za našo krajino naša Sobota, je za celo Slovenijo naša Ljubljana. Slovenci smo nej narod, šteri bi se ravno lahko kopao v največšem bogastvi, smo pa skrben, delaven i šparaven narod. V celoj našoj državi nega telko različni zavodov i društev, gde bi siromaški dijaki lahko za tak falceno dobili stan i hrano, kak ravno v Ljubljani. Či bi naši dijaki morali iti po dovršenoj gimnaziji na višiše šole v Zagreb, ali v Belgrad, niti polovica bi ji ne mogla spraviti vsej potrebni stroškov za šolanje v tej dragi mestaj.

Naše gimnazije i univerzo si je naše ljudstvo samo postavilo!

Država naj ne misli, da nam s tem kaj velkoga šenkavle, či mi zahtevamo naj nam plača profesore na naši šolaj. Mi države dnes niti nikaj ne prosimo, nego zahtevamo od nje, samo to, ka nam ide. Mi plačujemo veliko

Gde je zakon?

Naše ljudstvo ma strašno malo lesa i šum. Vekše falate so meli v svoji rokah do zdaj različni naši velikaši, šteri so svoje imanje znali zadosta dobro čuvati, poleg toga je pa zato ljudstvo tudi dobilo zadosta drv za svojo potrebšćino.

Zdaj so pa prišle te šume v roke različnim bankam i veleobičkarom, šteri začnejo nesmileno sekati vse, ka njim pride pod sekiro. Tu se ne gleda ne na zrelo, ne mlado, nezrelo drevje, nego sekajo po sploj cele table. I zdaj ležijo v našoj krajini velki žalostni falati, posekani, i prazni, ne da bi se na tej falataj kaj zasadilo ali zosejalo.

V par letaj bo v našoj krajini največše siromaštvo za drva i les. Seka se brez vsakšega premisleka, samo da pride les v penez. Ali šče država napraviti iz naše krajine drugi, žalostnejši kras od primorskoga? Ali nega zakona, s šterim bi se preprečilo barbarsko sekanje kompleksov z mladim, nedoraslim drevjom?

Ščemo se za to malo pobrigati!

Zakaj se izvažales iz Slov. Krajine?

Naša stranka ešče ne mela ministra za šume. Zdaj je demokrat, prle je bio radikal i več kak edno leto radičevac dr. Nikič. Pod ravnanjom teh gospodov, teh strank se je zapečatila usoda naših šum. Pa nega tu nikše pomoči? Pomoč bi bila, samo narod si je nešče poiskati. Svoj čas so poslanec Klekl zdignoli pritožbo proti toj krivici pa zaleglo nikaj ne, ar je ne tožila niedna občina niedna dūša. To njim je eden minister odgovoro. Med seov se kaj čemerijo ljudje, ti edni najmre, ali dale od teh čemerov nejdo, ti drugi pa, ki majo kšefte pri drvah, se pa celo veselijo sekanji, ar dobro slüžijo. Minister pa, dokeč od občin pritožb ne dobi ne bo odre do nikše preiskave, ar če nega tožbe, nega preiskave, te je vse v redi. Ne toži se nišče pri poslancah, ne pri agr. uradi, ne nindri, les se vozi vö, mesto šum nastane puština, podnebj

se spremeni, dežja bo menje, süše več. Krivci pa gde so?! Krivci so tisti, šterim voda za goler teče, pa se li ne glasijo, krivci so občine. To smo dužni bili povedati, čeravno se bo mogče tu pa tam zamerilo! Dužni smo bili povedati, naj tiste, ki nosijo odgovornost za to, opomenemo na njihovo odgovornost onim, ki pomenjkanje trpijo, pomagamo. Ki te namen gleda, ne samo da ne bo zamero teh reči, nego ešče zahvalen bo za nje so deč najmre, da je pameten i da ma srce.

Nevole Radičovi poslancov.

Vlada je sklenola, da se za nikelko časa odložijo zborovanja narodne skupšćine, zato, da bodo mogli različni odbori v miri bole i hitrej zvršiti svoje delo. Mogoče, da bo to delo trajalo tudi celi mesec december i tak dugo narodna skupšćina nede zborüvala.

Gda so to čüli Radičovi kmečki poslanci, so eden za dru-

gim začeli hoditi v predsedništvo narodne skupšćine i prositi, naj se v meseci decembri bär konči ednok vrši zborovanje narodne skupšćine. Zakaj pa? je pita predsednik. Či bo potrebno, pozovemo vküp poslance, či pa nede potrebno, pa naj bodo vsi poslanci celi mesec december doma, njim je pravo dale predsednik skupšćine.

„E, pa znaju gospun dragi, njemi pravijo nato Radičovi poslanci, vsaki od nas mora dati našemi gospon Stipi, tri jezero dinarov na mesec od svoje plače, či pa v šterom meseci celom nega nikšega zborovanja narodne skupšćine, te njemi pa moramo dati celo plačo“.

Tak so se siromacke starali pred predsednikom, drugim poslancom se je pa zasvetilo v glavi, zakaj ma Radič najraj za svoje poslance proste kmečke lüdi, šteri v parlamentu nemrejo nikaj pametnoga napraviti. Pri Radiči se ide ob vsakšoj priliki samo za njegovo peršono, ljudstvo njemi je pa 99. briga.

dačo i iz te dače mamó pravico zahtevati, da se vzdržavlejo tudi naše šole i naša univerza. Šole smo si pa itak mi sami postavili. Prva slovenska gimnazija je zozidana z vküp sprošenimi krajčarji slovenskoga ljudstva. To je pušpekova gimnazija v Št. Vidi pri Ljubljani. Vse druge gimnazije, so se po tej gimnaziji oblikovale. Prostor za univerzo v Ljubljani je napravilo slovensko ljudstvo s tem, da je v te namen odstopilo krasno palačo kranjskoga dežel-noga zbora. Mesto za medicinsko fakulteto (gde se včijo za doktore) i za tehniško (gde se včijo za inženire) je zozidalo slovensko ljudstvo z naprošenimi penezi, z darovi naši društev, bank, posojilnic, kmetov, duhovnikov, obrtnikov i trgovcov.

I do toga, ka smo si mi sami s svojov skrbnostjov postavili, nam šče zdaj država povedati, da nemamo pravice!

Ešče je ne kesno.

Ne se je ešče to vse včinolo, nego predlagalo se je, naj bi se to zgodilo. I slovensko ljudstvo je pokazalo, da je že zadosta zrelo i da zna braniti svoje pravice. Če bi pa na to vsi tihi bili, te smo ne vredni svoji šol.

Po tom govori, šteroga je ljudstvo jako pazljivo poslušalo i vsemi pritrnilo, je pozdravo v imeni ljubljanski visokošolcov zborovanje tehnik Matija Horvat, šteri je prišeo za te den iz Ljubljane v Soboto, da odnese tudi iz naše krajine naše zahteve v Ljubljano i se od tam nato vse vküp pošlejo v Beograd.

G. predsednik Benko je nato prečeo resolucijo, štera pravi, da se ljudstvo Slovenske krajine pridružuje ljudstvu vse Slovenije v borbi za naš najvišiji zavod, za našo univerzo v Ljubljani, poleg toga pa tudi odločno zahteva, da dobi naša krajina kem prle i to stalno popuno osemrazredno gimnazijo.

Najlepši den za našo gimnazijo.

Vse govore je poslušala vnožina ljudstva v mrzлом meglenom dnevi, do

slednjega. Nišče je ne šou med govorom z tistoga mesta. Med ljudmi so bile vse odličnejše osebe naše Sobote, poleg toga pa tudi gimnazijsko dijaštvo v največšem številu. Vsi so bili edini v tom, da ščemo ohraniti tak svojo gimnazijo, kak svojo univerzo i so glasno kričali: Živijo naša gimnazija! Živijo naša univerza! Nastopile so vse stranke i vsi sloji v najlepšem miri i edinosti. I gda je g. predsednik Berko zaključo edno izmed najlepši manifestacijski zborovanj naše Krajine, so se mirno razišli, z odločnov volov braniti vsigdar i ob vsakšoj priliki pravice do svoji ljubleni šol.

Državni svétek.

Prvi december je spomin na tisti den, gda so se na zemelskom prostori srednjega i severnoga Balkana, za stalno združili narodi, ki gučijo med seov razumlive slovanske jezike, v edno, od nikoga odvisno državo. To je kraljestvo Srbov, Hrvatov i Slovincov pod vladanjom mladoga krala Aleksandra I.

To veliko delo se je zgodilo leta 1918. Naša krajina je prišla pod mejo Jugoslavije osem mesecov sledkar, to je komaj 1. augusta 1919 leta. V tom časi so se v našoj krajini čudne reči godile. Ljudstvo je bilo veselo, da je že ednok konec nesrečne bojne, šteli smo, da bi zdaj tudi mi Slovenci meli kakše posebne pravice, nego, ne smo znali nika napraviti.

3. novembra je bio v Lotmerki velki tabor, gde so slovesno proglasili novo državo, Jugoslavijo. Tudi naši ljudje so šteli kaj takšega napraviti, čutili so v sebi, da je prišla nekša

slobodna doba,

tü pa tam so vzklikali edni i drugi: Vogrov neščemo več, mi ščemo biti svoji gospodje, živijo Jugoslavija. Nikoga pa ne bilo, šteri bi znao kaj stalnoga povedati, ka bo zdaj. Ravno tak je človek nindri ne znao za kakšo pravo oblast i tudi reda je ne bilo nikšega.

Naši Marki (neščemo tü v kak-

šem špotlivom pomeni to reč rabi) so si slobodo tak predstavljali, da so se spravili nad grofovsko imanje, Židove so pa vse pregnali iz Beltinec. V tom časi je nastopo tudi Tkalec s svojov Murskov republikov. On je prepovedao ropanje, gda so pa prišli tak v meseci marci bolševiki ali komunisti, je začno voditi gori i doli po našoj krajini različne vojske, dukeč so ga ne komunisti pregnali. Pokazali so pa pri toj priliki svoje junaštvo tudi naši bojnečki Kocetje. Devet Kocetov je zbito pri Bogojini celo trumo komunistov i povzročilo strašen strah med njimi.

Takše zmešnjave so se go-dile

v tistom časi v našoj krajini, prek Müre, pa gde je bila že Jugoslavija, je vladao lepi red i mir. Zato je naše ljudstvo v tom časi ešče prav posebno zaželelo po Jugoslaviji i se je tudi neizmerno razveselilo, gda se je to zgodilo, da se je naša krajina združila z velkov slovanskov državov.

Dnes pa, či je v našoj državi, štero po vsoj prvici lahko zovemo za našo, ešče ne vse tak kak bi si želeli, znajmo, da si v svojoj državi izdak prle lahko napravimo mir i red, kak pa či bi bili v kakšoj tühinskoj državi. Vsi znamo, da mora biti človek v lückoj hiži bole tihi kak v svojoj. Ravno tak je z domačov državov. V drugoj državi bi morali biti zadovolni s tistim, ka bi nam dali; proti gučati ne bi meli pravice, zato ka bi nas včasi zaprli. Doma pa, či nas kaj žüli skričimo nad vladov, da je to ne prav, i či nas ne posluhne, sé kregamo tak dugo, dukeč ne dobimo tistoga, ka ščemo.

Zato se z veseljom i ponosom spominjamo tistoga dneva, gda se je porodila naša velka država, red i mir si pa bomo doma že sami znali napraviti, brez pomoči drugi!

Magnificat.

Zadnji mesec leta navadno mrzeo, prinese v krščansko dijaško življenje nekšo posebno toploto i milino. Pora-

ja se v duši mehko božično hrepenje i kak prva topla sapica dehne v te občütke — osmi december. Kak je vernomi katoličani dragi vsakši den, šteri je posvečeni spomini čudovitoj, blagoj ženi Miriam — materi Najvišišega, tak je den osmoga decembra našemi versko vzgojenomi i čütečemi dijaštvi, najbolje mili. To je svetek katoličanskoga dijaštva.

Povišana sem, kak cedra na Libanoni i kak cipresa na gori Sion. Kak rože, sajena v Jerihi, kak lepa oljka na polji kak javor ob vodi na poti, sam zrasla visoko. Kak sladka skorja i lepo dišeče mazilo sam dišala, kak izbrana mira dajala prijetne dišave od sebe. (Sir. 24.)

Kak puna je bila Njena duša, gda so se izlivale iz Nje te reči. Pesem nigdar zasenčene čiste, srečne duše, pesem Immaculatae.

Iz neranjeni dijaški duš se rade izlivajo pesmi. Znamo li vsi za stüden-ce najlepši i najglobokejši pesmi? Tam je. Blüzi nam je, samo pripraviti moramo svoje duše, da bodo znale piti iz takši stüdenčov.

Poznamo li tisto pesem, tak melodijozno i tak srčno zahvalno, štera je privrela iz Njene napunjene duše? Magnificat! Poveličnje moja duša Gospoda, zakaj včino mi je vnogo On, ki je mogočen i je sveto Njegovo ime.

Ka je zdaj z našov gimnazijov?

Lokalni šolski odbor v M. Soboti je sledeče sestavljeni: predsednik g. Josip Benko, gerent vel. občine Sobota, podpredsednik g. Koder Anton, notar, tajnik g. Sever Janko, profesor, blagajnik g. Čeh Franc, trgovec in predsednik okrajnega trgovekega gremija. Poleg teh so v odbori ešče g. Vagaja Ludvik, gimn. ravnatelj, g. Bašša Ivan, župnik v Bogojini in oblastni poslanec, g. Godina, evang. župnik v Petrovci in oblastni poslanec, g. Kranjc Josip, župnik na Tišini, g. Luthar Adam, evang. župnik v Püconcih, g. dr. L. Šömen, odvetnik v Soboti, g. dr. Škrilec, primarij oblastne

Prešeren.

Najvekši slovenski pesnik njemi pravimo, ništerni celo trdijo, da je sploh od vseh jugoslovanski pesnikov naš France Prešeren najvekši. Rojen je bio 3. decembra 1800 leta, v najlepšoj krajini slovenske zemle, tam pri Bledi. Je že precisti ljudi v našoj krajini, šteri so bili na Bledi. Gotovo njim je v spomini ešče tisti prijazen gorenjski kot, obdani z veličastnimi gorami, med šterimi kraljuje Triglav, najvišija gore Jugoslavije, po dolini pa teče mimo bledskoga jezera zelena Sava. To je domovina našega pesnika, i ta mogočna narurna lepota, je gotovo pustila vnogo v njegovoj mehkoj i globokoj duši.

Prešeren sam je iz premočne kmečke hiše. V njegovoj rodbini je bilo več imenitni duhovnikov, tudi dva mlajšiva njegoviva brata sta bila döhovnika. On sam se je pa po dovršenoj gimnaziji šou včit v Beč pravdoznanstva i je položo doktorat. Sledkar je gratao odvetnik ali fiškališ. Bogat je ne bio nikdar, zato, ka je kak pošteni človek ljudi samo miro i na pošteno pot napelavao. Ne je rad bio, či so se kmečki ljudje hodili to-

žit, zato je pa tudi velkoga zaslužo ne meo. Nego njemi je za peneze ne bilo, on je pisao pesmi tak globoke i v takšoj obliki, da majo vekši i slavnejši narodi malo takši pesnikov kak je ravno naš slovenski Prešeren. Ništerne, ležejše pesmi, ešče dnesden popevle naše ljudstvo. Naši dečki radi popevlejo:

Luna sije,
kladvo bije
trudne, pozne ure že;
pred neznane
srčne rane
meni spati ne pusté.

To pesnico je zložo ednoj poštenoj gospodični Primcovojoj Juliji. Njoj je posveto ešče več silno lepi pesmi, med njimi takzvani sonetni venec. Či tudi je Prešeren nej bio nigdar oženjeni, je do te gospodične dugo čüto globoko i čisto läbezen.

Lepo pesem je zložo tudi svojoj mladosti, gda je začno stopati v zrelejšo mnško dobo, gde piše:

Dni moji lepša polovica kmalo,
mladosti leta, kmalo ste minule!
Rodile ve ste meni cvetja malo,
še tega rožce so se koj ósule.

Ne je meo, kak pravi v svojoj mladosti Bog zna kelko dobroga,

pravi pa, da je vseeno mladost najlepša doba našega življenja i pride-ne na konci:

Zato, mladost, po tvoji temni zarji srce zdihvalo bo mi, Bog te obvarji.

Posebno je läbo tudi svojo domačo rojstno ves, Vrbo. Največ nedužnoga, srčnoga veselja je preživo doma i bi bio najraj, da bi mogao vsigdar ostati tak srečen, kak dete pod domačov strehov i bi ga žéja po včenjej, ta goljufiva kača, kak sami pravi, nigdar ne spelalo v svet.

Znao je pa včasi tudi, či je trebelo, koga malo piknoti. Tak so se ništerni držali za velke pesnike i pisali pesmi, samo od kakšega sprotoletja ali jeseni, či tudi so te pesmi ne mele nikše vrednosti. Tem je zapisao:

Kdor govoriti kaj ne ve,
on vreme hval' ali toži;
kdor pevcev peti kaj ne ve,
od letnih časov kroži.

Takše njegove pesmice, s šterimi je šteo koga dregnoti, so zvali čebelice (to je včelice, štere piknejo) Tak je tudi eden Kastelic šteo pisati takše čebelice, da se njemi je pa ne tak posrečilo da bi s takšov pesmicov tak dregno kak Prešeren, zato je Prešeren te pesmice zvao za muhe i je napisao:

„Zakaj pač muhe moj lovi Kastelic?“

„Prodajat' misli jih namest' čebelic.“

S takši deklin, štere so si, dukeč so bile mlade, strašno rade preberale dečke, sledkar so pa stare gratale i ostale brez moža, se je tudi rad včasi malo norca delao. Pisao je:

V tridesetem d'vičica
reva še samičica
prebritko je stokala,
milo, milo jokala:

Čakala sem boljšega,
čakala sem goršega,
dokler me pozabil je,
z drugo se obabil je.

Najlepša njegova pesem je pa Krst pri Savici, gde v lepi rečaj piše boje naši stari poganski očakov v tistom časi, gda se je širila med njimi krščanska vera.

Prešerenovo žyljenje je ne bilo dugo. Zapüsto je svet v 49. leti starosti, nego spravo je v tom kratkom časi vnogo svojemi narodi. Pokopani je v Kranji na Gorenjskom i na njegovom nagrobnom spomeniki je zapisano:

Ena se tebi je želja spolnila:
V zemlji domäči, da truplo leži.

javne bolnice v M. Soboti, g. Sukič Štefan, predsednik okrajne obrtne zadruge, g. Kühar Štefan, predsednik gostilničarske zadruge, g. Cipoth Mihael, posestnik v Soboti.

8. novembra je meo te odbor svojo prvo sejo, na šteroj so razpravljali o tom, kak se izpela te ministrski odlok. Teška so pitanja kak dobiti potrebne profesore, gde dobiti kredit, da se pokrijejo tej stroški i tudi gde se dobijo za te razrede posebni prostori. Ta gimnazijska zidina, štera stoji zdaj, ma komaj mesta za te razrede, šteri so že zdaj notri. Vsa ta pitanja so važna pa tudi jako teška, vupamo se pa na gospode, šteri so v odbori, da najdejo pravo pot, kak to v red spravijo.

V. i VII. razred se odpreta ešče v tom šolskom leti.

Z zadnjim novembrom se konča prvo tromesečje i tretji del šolskoga leta je stem pri kraji. Z decembrom se začne drugo tromesečje. Naši petošolci, šteri so se do zdaj včili na drugi šolaj, pridejo za drugo tromesečje že v Soboto. Tudi sedmošolci pridejo ešče v tom šolskom leti v Soboto, samo, najprle moramo dobiti ešče dva profesora. Lokalni šolski odbor je včino vse, da se to kem prle zvrši.

Cil nas vseh pa mora biti to, da dobimo kem prle popuno osemrazredno gimnazijo i da bo stroške za to gimnazijo nosila država. Zato nesmimo zamuditi ni edne prilike, gda se v državnoj upravi kaj govori od gimnazij, nego moramo vsigdar pokazati, da znamo za svojo gimnazijo, se brigamo za njo, i da smo pripravljeni za njo tudi kaj pretrpeti. Od države pa zahtevamo, naj kem prle ugodi našoj želi, našoj kulturnoj i gospodarskoj potrebi i nam da za našo krajino popuno osemrazredno državno gimnazijo.

Slovenska Krajina.

— Občinske volitve v Velikoj Polani, Črenšovci i Lipi se vršijo 15. januara 1928.

— Ogenj v Rakičani je bio pretečeni ponedelek ob 3 vōri zajtra. Gorela je slame pri Gjōrek Ivani, kak je pa nastano ogenj, nemre nišče znati. Kak se vidi po ogorenoj slami, je začelo goreti na tistoj strani, kak je sosid Kociper.

— Ogenj v Beltinci je bio tudi prvejši tjeden pri Ivko Martini. Zgorrela njemi je hiša. Nesreča je nastanola tak, da so se pri peči ožarila brvna. Nesrečnoj družini je podelila dobrosrčne grofica Zichi stanovanje i nikelko pohištva i obečala tudi ovak materialno pomoč.

— Rekord proizvajanja vōr pomeni prilika, da se prava švicarska žepna vōra, Anker, Remontoir, Roskopf lahko dobi že za 49 Din 60 par i švicarska budilnica Anker z triletnov garancijov ž za 64 Din 20 par. Za to cono lahko dobite vōre iz lastne švicarske tvornice vōr pri H. Suttner Ljubljana št. 945. Zahtevajté brezplačno velki krasni cenik s slikami, v šterom mate veliko izbiranje vōr, zlatnine, srebrnine, pripravne predmete za darila po najnižšoj cenji.

— Tolvajije so se v zadnjem časi v našoj krajini prek mere razširile. Kradnolo se je tak, da je že cela okroglina bila v strahi. Preminoči ponedelek so pa žandari prignali v Soboto edno bando peti ciganov, od

šteri se misli, da so ne najbolje ne-dužni pri vsem tom deli.

— Turnišče Dr. Neuman Aladár zdravnik v Sombathelju in Bäder Lillike v Turnišču, zaročena. Na mesto posebnoga obvesjila.

— Či želite biti lepi, či želite občuvati mladostno svežost, poslužite se za dnevno brigo svoje lepote 1.) Fellerove Elsa-žajfe za zdravje i lepoto (Elsa žajfa lilijasta, mlečna, glicerinova, boraksova, katranova i Elsa žajfa za briti); 2.) Fellerove Elsa pomade za čuvanje lica, i kože, štera hitro odstrani sunčene pege, pokanje kože i piščaljce; 3.) Fellerove močne Elsa pomade za rast vlasi, štera brani pred izpadanjom vlasi i napravi iz trdi vlasi mehke i gibke. Za probu 5 falatov Elsa žajfe 52 Din; 2 lončeka edne ali pa po 1 lonček vsake Elsa pomade 38 Din. Razpošila lekarnar (apotekar) Eugen V. Feller v Stupici Donjoj Centrala 146. Hrvatska.

— Posredovalnica. Od prvoga novembra se je priglasilo 43 oseb iskajoči različnoga dela. Delo se je ponudilo 6-tim osebam. Štiri osebe so dobile delo. Od prvoga oktobra pa do 30. novembra se je teda priglasilo vsej delavcov 101. Delo se je ponudilo 37-tim delavcom. Delo je dobilo 23 delavcov različnoga poklica.

— Novine tudi? Evangeličanski „Düševni List“ piše, kak je to čudno, da majo Kleklove „Novine“ tudi nikše gorobdržanje na sobočko evangeličansko šolo gledoč. V istini povemo, da nevemo kakše gorobdržanje naj bi mele naše Novine zavolo evangeličanske šole? Či evangeličanci želejo meti svojo versko šolo, mi njim to iz srca privoščimo i proti tomi nemamo niti najmenšega gorobdržanja. V naši Novinaj teško najdete kakše gorobdržanje v šterom štéč pogledi zavolo evangeličancov. Či pa mi zapišemo, da dukeč nam pri verski šolaj obečavlejo samo dužnosti, pravice pa ne i da telko časa nevemo, či je dobro sprejeti takšo versko šolo, državno pa püstiti, zakaj bi meli mi za toga volo kakše gorobdržanje na evangeličansko šolo gledoč? Ne razmimo, zakaj bi to bilo.

Domača politika.

Proračun i univerza. Največ se v zadnjem časi govori v našoj državi od proračuna i v Sloveniji tudi od univerze. Novi proračun, či tudi je dosta bogši od vsej dozdašnjji proračunov, nas vseeno nikak nemre tak zadovoljiti, kak bi šteli. Nasprotniki naše stranke so porabili zdaj to priliko, zato ka mi mamu v vladi ednoga svojega ministra i so nas začnoli napadati. Oni ščéjo, da mora zdaj eden naš minister naednok napraviti nebesa v našem zavoženom državnom gospodarstvu, či pa toga ne včini, te pa začnejo kričati, da nika ne napravi. Čudno pa da nas ne pitajo, što je državno gospodarstvo v tak velko blato zavoze. Mi ali oni?

Ali smo ne mi šteli, naj vsakša krajina s svojimi penezi sama gospodari? Zakaj so demokrati proti tomi glasali. Zakaj so glasovali za to, da idejo vsi naši penezi v Belgrad, zato so se pa ne znali poskrbeti, da bi te peneze z Belgrada tudi nazaj dobili? Naša stranka pa šče ravno zdaj to dosegoti, da bomo s svojov dačov mi sami gospodarili, i se nam te ne-de trbelo več trgati za naše šole i druge najpotrebnejše reči.

Svetovna politika.

Našo sosido Italijo je strašno vznemirilo prijateljstvo, štero je sklenila naša država z Francijov. Nikak nemre preboleti toga. Či tudi ka ta francoska-jugoslovanska pogodba nema nikaj proti Italiji, so se Taljanje vseeno strašno zosagali, či bo Jugoslavija s tem kaj močnejša kak prle. Najbole se pa toga bojijo da bi meli za svojim hrbtom včasi Francijo, če bi šli z bojnov na našo državo. V svoji novinaj pišejo na vse škruple proti Franciji i proti našoj državi. Naše dijake, šteri študirajo v Italiji zapirajo Nego vse to njim ne pomaga nikaj, Naša država šče meti mer, v svojo obrambo pa lahko vsakši včini ka šče i ka more.

DIJAŠKO POLJE.

Postludium

dijaškega peš izleta.

Imel sem še nekoliko dni služiti sicer zanimivo, a ne prostovoljno vojaško službo v ljublj. kasarni. Izpitate smo v glavnem končali in večini so priznali, da smo sposobni za voditelje čet v slučaju vojne potrebe. Da bi se pa v teh par dneh, ki smo jih imeli še preživeti v kasarni, ne preveč razvadili, se nam je naznanil od časa do časa. „Zbor“ in vsi smo pritekli lepo iz svojih sob ter se postavili v vrsto.

Spominjam se, da se je prav to zgodilo tudi v petek, pred edino nedeljo, ki smo jo imeli še prebiti v kasarni.

Pozvonilo je in pritekli smo kolikor mogoče „brzo“ na zbornom mestu ter se postavili v vrsto. Zakaj smo pravzaprav morali priti skupaj, nismo znali. Pa saj vojak itak nikoli nima pravice vprašati zakaj, ampak mora brezpogojno izvršiti, kar mu ukažejo!

Pride naš narednik Dane in poveljuje „Mirno!“ Kratek udar po hodniku in stali smo ko sveče.

Dane je bil v paradni obleki in prinesel je pošto. Priti smo morali torej, da dobimo pisma. Poklical nas je pa naš Dane zato prej, ker je bil namenjen k svoji izvoljenki v Št. Vid. Ob takih prilikah se je lepo napravil, bil je pa obenem tedaj tudi vedno slabe volje.

Kliče po vrsti imena in med drugimi zaslišim tudi svoje ime. Dobil sem dopisnico. Datum, Stroški vrej 27. VII. 1927. Z našega peškega izleta Ti pošilamo pozdrave:

Gyoško Kuzmov, Baša Naci, Vili Novak, Nežima, Gyožef Varga, Campin Ivan, Fr. Casar, Vinci Casar, Joško Brūnec, Št. Kolenko, Glavač, enega podpisa nisem mogel preštudirati.

Nikoli nisem rad stal „mirno“. Silno neumno se mi je zdelo, ko sem moral stati tam, ko drog za zastavo in brez misli gledati nekam pred se.

Ko sem pa to karto ogledoval, sem pravzaprav pozabil, da sem v vojaški vrsti in da moram stati tam ko klin v grabljah. Počasi sem si mencaj oko, ko nenadoma treščji vame naš narednik: Što Ti mrdaš tamo? Pet dana pritvora!

Roke so mi kar padle ob telesu. Strmel sem brezizrazno pred sebe. Samo eno nedeljo sem imel še biti pri vojaki in še to nedeljo naj bi prešedel v kasarni!

Po razhodu mi še reče: Što Ti misliš, da si več u civilu, kad imaš samo osam dena još biti u kasarni? Nečeš iči ti u nedelju u varoš! Ostat češ ovdje u kasarni!

„Razumem gospodine naredniče!“ In sem s samozavestnim korakom od-

šel. Moji domači tovariši so dihali svobodo med goričkimi šumami, meni so pa še zadnje nedeljo odgrizli tisto malo veselja, da bi šel nekoliko iz kasarne v mesto.

V nedeljo zjutraj se napravljajo drugi ko ponavadi, da gredo v mesto. Bil sem nekam dobre volje in mi je bilo popolnoma isto če grem v mesto, ali pa ostanem v kasarni. Samo še nekoliko dni in sem prost! In v tem ravnotežju občutkov, kar enkrai rečem sam pri sebi: Možeš me imati rad, Dane! Samo pet dni mi lahko daš še pritvora, če me zalotiš, več ne. Opašem si bajonet in „ajdi u slobodu!“

Pri vratih me vstavi stražar: „Imaš dozvolu?“ „Pa znaš da idu u nedelju svi djaci u varoš!“ mu s poveljujočim glasom odgovorim. „Ee, pa baš u nedelju neidu svi djaci u varoš!“ mi odgovori z nekim čudnim nasmehom, zagorel Arbanec.

Vzamem listino in iščem, če bi kje imel morda kako staro dozvolu, ravno razgrinjam nek list, ko mi nenadoma reče: „Dobro! Možeš, da ideš.“ Zgrnem list nazaj — bil je navaden nemški račun, da sem plačal Puch kolo — in se zadovoljen da sem dobro opravil, strumno obrnil proti mestu. Niti opazil nisem, da je stopil mimo mene naš komandir proti vhodu v kasarno.

„Stoj!“ rezek, kratek, — glas našega komandirja zaslišim za seboj. Obrnem se, postavim v predpisano pozo ter odsečno in glasno povem: „Izvolite gospodine poručniče!“ Klanjam se gospod djak! Klanjam se, mi pove ponovno i se celo odkrije. Gledam prav začuden to nenavadno pozdravljanje in v prvem hipu niti vedel nisem, za kaj pravzaprav gre.

Kaj mislite, da bo od sedaj naprej pozdravljaj komandir svoje dijake? Dokler smo v vojski, boste pozdravljali Vi mene, ko boste pa v civilu, Vam bom jaz že en kilometer naprej kričal — klanjam se gospod doktor! Obrnil se je in odšel v kasarno, jaz pa v mesto. Še „razumem“ sem mu na vse to pozabil odgovoriti.

Dobro začinjaj, sem si mislil. No, naš komandir je bil Gorenjc, nas je večkrat prav po gorenjsko ozmerjal in največkrat je pri tem potem tudi ostalo. Naredniku sem pa zaenkrat še vedno srečno ušel.

Grem naravnost v kavarno Union. Tu zagledam takoj pri prvi mizi našega pukovnika. Prisklonim se mu in on je kar vstal od mize, tako mi je odzdravil. — Spet nisem vedel ali sem prav napravil ali ne. Pogledal sem se še natančno, morda kaj ni prav kje na meni, potem sem pa gledal, da sem čim prej preminul iz mesta.

Šel sem proti Rakovniku in po Golovcu naprej, tako, da sem se šele pozno zvečer vrnil v kasarno. Ko sem se spomnil na dijaško karto, sem zmrmlal pri sebi — tudi jaz imam peš izlet.

Nagrada za moj pešizlet je pa bila ta, da narednik ni zvedel, da sem svoj pritvor vžival zunaj kasarne. —

F. BAJLEC.

Poslanska pošta

G. poslanec Klekl Jožef naznanjajo sledeče:

Donko Jožef, G. Bistrica. Oblasni odbor Vam je nakazao podporo v zneski od 300 Din.

Škarjot Štefan, Kavaš Mihal i Kolarič Ivan, Melinci. Vsakomi z med Vas je ravno teliko določeno i nakazano.

Mali oglasi.

K odaji

je eden SINGER mašin v dobrom stanji. Što šče kupiti, se naj zglati pri BEDRNJAK MARTINI v Črenšovci.

Alkohol.

Pijanci rodijo pijance.

Žalosten dogodek, šteri se je zgodilo v Lipoaci, gda je vinjeni človek težko rano nedužnoga kmeta, i šteroga je teda povzročilo pijanstvo, nasili, da moramo izpregovoriti par reči o oslabi posledicaj vživanja alkohola.

„Alkohol je tisti mogotec, šteri ne mori samo tistoga, ki ga vživa, nego tudi njegove potomce.“ — Te modre reči mi je pravo nekšji stari gospod. Vsaka njegova reč je zlata vredna; istino je meo.

Potomci pijanca so jako podvrženi betegi, Adams profesor v Glasgovi je dokazao, da je za časa velike kolere — leta 1848 — na Angleškem mrlo od 100 treznih betežnikov samo 19, — nasprotno med 100 betežnikov, ki so pa vživali alkohol je pobrala kolera 91.

Deca pijanca so največkrat bebci, zabiti, božjastni, duševno betežni, ali celo nori. Dencme profesor je preiskao deco deset treznih i deco deset pijanih staršev. Dognao je, da so pijani starši meli 78 dece; od teh je 12 mrlo, 36 je bilo duševno betežni, 21 nori, samo 9 je bilo telesno i duševno dobro razviti.

Od 59 dec trezni starišev je mrlo samo 5, betežni je bilo 4 i prav zdravi, lepo razviti je pa bilo 50.

Največ zločinov se napravi v pijanstvi. V kraji, gde ljudje neso pijanci, je menje zločinov. Pijan človek pozabi na vse, ka je sveto, lepo; pri njem se pojavi divjastvo i v tom stanju je zmožen kradnoti, biti, tudi človeka vmoriti. Alkohol je mati zločina. Dognano je, da zločinov 70% povzročča alkohol.

Materijalna škoda, štero napravi alkohol, — te največji neprijatelj človečanstva — je ogromna. Po statistiki so v Severnoj Ameriki v časi od leta 1860—70 spili 900 milijard dolarov alkoholne pijače. Amerika je vidla to velikansko škodo, je prepovedala prodajo alkoholnih pijač.

Na Angleškem so od 1860—70 vödali za vino, pivo i žganico 136 milijon font šterlinga; (1 font šterling je 277 Din.) za šole pa samo 11 milijon.

Med ljudstvo je razširjeno, da alkohol dá »moč.« Istina, da vino, žganica ma v sebi malo toplote, samo, da to toploto ne more telo brez škode ponúcati.

Alkohol napravi iz bogatca siromaka, iz poštenjaka ničvrednoga. Cele družine so prišle na kodiško palico. V vesnicaj, v šterih ljudje pijejo, ma vučiteo velki križ, ar deca pijancov se težko včijo.

Pri nas v Sloveniji gut požre na leto okrog 1 milijardo dinarov. Če bi te peneze obrnili na kaj hasnovitoga, bi bio naš narod dosta bole srečen, zdrav i kulturen. Vsi na boj proti alkoholi, posebno pa oblasti prosimo, da naj ne dovolijo več ni edno koncesijo, mamó že itak preveč!

Odirajo naj se raj brezalkoholne gostilne v štere ljudstvo že raj zahaja kak v druge. Tam se človek lahko v miri lepo pokrepča, dobi zraven tečne i zdrave pijače brez čeméra, če je žeden, če je pa nej žeden, ga pa ničče ne sili, da bi kaj pio. V drugo gostilno pa človek nemre priti, ne zajtra na tešče, ne zvečer, da bi

ga ne silili piti vino. Če pa ne pije, je pa včasi zamera.

Zato naj se širijo brezalkoholne gostilne, za alkoholne naj se pa več koncesije ne izdajajo.

GOSPODARSTVO.

Sadni škodljivci v zimskom časi.

Kak znamo, da se širijo po vseh naših kulturnih rastlinah različne škodlive stvarice, tak mamó tudi na sadnom drevju vnogo takšji škodljivci i različni drugi belezni. Na sprotoletje nam sadno drevje telkokrat jako lepo cvete, pride pa takzvani cvetoder, i nam vniči vse vüpanje, na lepo sadno letino. Tisti par jabolok pa, štera nam ešče ostanejo, nam pa vniči palig takzvani jabolčni zavijač, šteri povzroči, da je sadje ščista červivo. Poleg tej, mamó ešče precij drugi škodljivci, kak: krvava vüš, listne vüši, mali zimski pedic, zavrtač itd. Razne bolezni so pa rak, škrup, gnjiloba itd. Pameten sadjar bo včasi, kak spoana te škodlivce, začno boj proti njim. S tem prepreči, da bi njemi tej škodljivci mogli vničiti trüd i skrb štero je darüvao svojemi sadovnjaki.

Večina teh škodljivci prespi celo zimo na drevi samom i to med zapoklinam na stebli, pod skorjov, pod mahom i lišajom, šteri se nahaja na drevi. Na sprotoletje pa začnejo lepo iz teh svoji skrivališč vandrat na vse strani po drevi. Tu je pa dana ravno najlepša prilika, da njim pridemo do živoga. Namazati trbej namreč steblo i spodnje debelejšje dele različni vrhov z drevesnim karbolinejom. Najbogšji čas za to je zima, gda je že vse listje odpadnolo i do sprotoletja, dokeč drevje ešče ne gračüje zeleno. Nigdar pa nesmimo škropiti na sprotoletje mladi, gingavi mladik i listja.

Najbogšji karbolinej dnes je DRVORIN, šteri je jako skrbilivo sestavljeni i dobro izproban.

Drvorin pomešamo z vodov i to na 100 l. vode 10 kg. Drvorina, s tem nato dobro zmočimo steblo i poškopimo veje. Dobro je škropiti dvakrat i to ob prvim tak v sredi novembra, gda je že vse listje odpadnolo, i ob drugim na sprotoletje, meseca marca, prle kak začne drevje poganjati. Či pa sadno drevje mažemo v jeseni z vapnom, lahko včasi tudi med to pri-mešamo Drvorin. Za škropljenje lahko rabimo navadno škropilnico, kak za gorice ešče bogša je pa škropilnica z dugov cevjov, da se vse veje dobro zmočijo. Či je pa topla zima i nika ne zmrzavle, je dobro to delo včiniti ešče ednok v sredini zime, tak okoli meseca januara.

Drvorin ne samo, da vniči vse te žive škodlivce, nego odpravi z dreva tudi ves mah i lišaj, šteri se na drevju nahaja. Tak se drevo jako lepo pomladi i dobi lepo gladko skorjo. Delo z Drvorinom se nam jako lepo splača, zato, ka se tej škodlivci ne selijo radi drugoč na tisto drevo, štero je bilo ednok namazano z Drvorinom. Pri mladom drevju je to mazanje jako potrebno tudi zavolo krvave vüši, štero Drvorin ščista vniči. Znano je pa, da nam več pomaga vničiti v zimeno samo krvavo vüš, kak pa v leti na jezere. Tudi proti raki Drvorin jako dobro deluje samo rak rano moramo pred mazanjem prle dobro izrezati.

Drvorin izdelavle naša domača

tvornica: Kaštel d. d. Karlovac Hrvatska. Za 10 srednji sadni drev je potrebno približno 5 kg. Drvorina. Naróči se lahko naravnost pri tvornici v zalogi ga pa mata tudi obe Kmetijski družbi v Ljubljani i Maribori.

Važno za točilce alkoholnih pijač.

V smislu obstoječih predpisov bo na sedežu finančnega okrajnega ravnateljstva v Mariboru poslovala v času od 2. do 15. decembra t. l. komisija za odmero točilne takse za triletno dobo 1928/1930 za vse one kraje, ki spadajo v območje imenovanega ravnateljstva. K tej komisiji se pri-tegnejo tudi zastopniki točilcev in sicer: pri ocenjevanju gostilničarjev in kavarnarjev po en izvoljen predstavnik gostilničarske in kavarnarske zadruge v Mariboru; pri ocenjevanju točilcev na debelo po en točilec na debelo iz Maribora; če pa se razvrščajo točilci po 4. prip. k t. p. 62 t. z. (točilnice na stoječe goste in čez ulico), eden izmed teh točilcev iz območja fin. ravnateljstva, ki ga izvolijo ostali taki točilci. Točilec, odrejen za člana komisije, mora imeti overovljeno pooblastilo.

Ako bi ta pooblaščenec točilcev na odrejeni dan ne bi prišel na poslovanje v komisijo, se izvrši razvrstitev in ocena točilcev tudi brez njega. Zastopniku točilcev ne gre za poslovanje v komisiji nikakšna odškodnina.

Eventualna navodila za izvolitev zastopnikov ter dan, kedaj se bodo ocenjevali točilci posameznih občin se izvedo pri pristojni okrajni upravi fin. kontrole.

Cene:

Zrnje: 100 kg. (metercent) pšenice 300 Din., žita 290 Din., ovs 200 Din. kukorice 230 Din., ječmena 190 Din., hajdine 300 Din., prosa 290 Din. Živina: Govenska v Ljubljani kg., 8—10 Din., teoci 12—14 Din., svinje 15—17 Din. Krma: Sena 50—60 Din., slame 40—60 Din. metercent.

Borza:

1 Dolár 56 Din 25 par, Schiling 7 D 95 p. Čehoslovaška krona 1 D. 67 p., Nemška zlata marka 18 D. 50 p., Francoski frank 2 D. 20 p., Švicarski frank 10 D. 93 Taljanska lira 2-90 D.

Vsakovrstne sirove kože

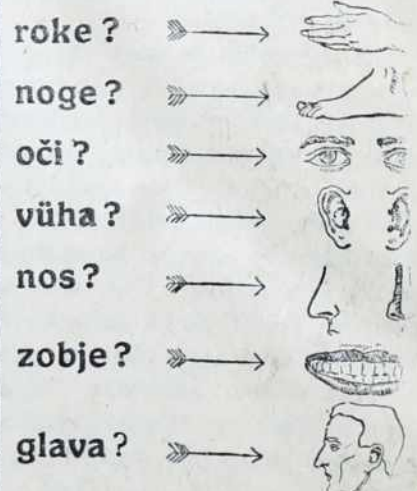
kupuje
po najvišji dnevni ceni
Franc Trautmann
Murska Sobota
Cerkvena ulica 191.

Največje ve- selje otrokom so igračke, katere po zelo nizki ceni

in v veliki izbiri n. pr. kangle za polivanje, vedra, obroče, hinte, peresne veternice, grablje, lopate, žoge, čige, vozičke ter razne figure iz celuloida in gumija itd. dobite pri

Erdöšy Barnabaš,
trgovcu s papirjem in igračkami
v M. SOBOTI, Cerkvena ulica.

So li to členki? ...

šteri Vam pozročajo bolečine, ali Vas pa mantra celo telo? Či Vas draži v grli, či čütite mrzlotu y nogah, te je tudi Vam dana prilika, da se prepričate. kak hitro Vam to nevolu odpravi staro, prilübleno narodno sredstvo i kozmetikum, šteroga so že naši predniki rabili to je pravi, lepo dišeči „Elsafluid“. Či ste večkrat dühovno ali telovno trüdni, prehlajeni, zamuknjeni če mate našast, i Vas večkrat obiščejo reumatične bolezni i občütite pogosto slabost, se ognete tem nevolam s pomočjov ribanja, mazanja i pranja z Elsafluidom. Nikelko kaplic pa moramo tudi povžiti! To hasni prebavljanji i odstrani želodčne tegobe.

V apotekah i drugih trgovinah prosite Fel-lerov pravi Elsafluid v mali poskusni glažkecih po 6 din., v dvojni glažkecih po 9 din. ali pa v špeciijalni kanticaj po 26 din. Či naróčite naravnost po pošti. te stane z zavijan-jom i s poštov 9 mali (pokusni) ali 6 dvojni ali 2 špeciijalni 62 din. Nasprotno pa 27 pokusni ali 18 dvojni 6 špeciijalni kantic sa-mo 139 din. Naslov napišite; Lekarnar

EUGEN V. FELLER v Stubici
Donjoj Centrala 146. Hrvatska.

Naročnina ino oglasi se sprejemajo za „Novine“ pri

I. HAHN	ERDÖŠI
trgovina s papirjem, s pisarniškiimi in šolskimi potrebičinami. Prekmurska tiskarna v Murški Soboti.	BARNABAŠ trgovci z papirrom igračkami v Murški Soboti št. 180. poleg rim. kath. cerkvi ino bivše pošte.

To je tista prava žepna švicarska vöra

štero zato najbolje hvalijo, kúpüjejo i drugim priporočajo, zato ka najduže traja brez popravka, zato ka čas natančno kaže i spada k najbogšjim švicarskim vörám, či tudi je tak, jako fal.

Št. 110. Žepna vöra, ankerovi stroji Remontoir-Roskopf za samo 49 Din. 50 p.

Št. 111. Ankerov stroj Remontoir-Roskopf garantiran na 3 leta samo 69 Din. 20 p.

Št. 105. Prava švicarska budilnica (vekerca) zaneslivi Anker stroj garantiran na 3 leta samo 64 Din. 20 p.

po povzetji, ali pa, da se penezi naprej pošljejo.

Rizike nega! Ka se Vam ne vidi, to zamenimo, ali Vam pa peneze vrnemo.

Po celom sveti poznane IKO vöre v zlati, srebrni, nikli, v najlepši oblikah, vöre za na roko, lanceki, prstani, bogata izbira pripravni darov i potrebni predmetov najdete v velkom ceniki s slikami, šteroga dobite brezplačno na zahtevo od

Svetovne trgovine vör
H. Suttner, LJUBLJANA
št. 945.